

sztabów wojskowych oraz terenowych organów administracji państwowej stopnia gminnego — przeprowadzą pobór mężczyzn i kobiet.

§ 2. Obowiązki stawienia się do poboru (§ 1) podlegają mężczyźni:

- 1) urodzeni w 1955 r., z wyjątkiem tych, którzy stawili się do poboru w okresie wiosennym 1974 r.,
- 2) urodzeni w latach 1954, 1953, 1952, 1951 i 1950, którzy z jakichkolwiek powodów nie dopełnili jeszcze obowiązku stawienia się do poboru lub dotychczas nie mają uregulowanego stosunku do powszechnego obowiązku obrony.

§ 3. 1. Do poboru w terminie określonym w § 1 zostaną wezwani również mężczyźni:

- 1) urodzeni w latach 1955, 1954, 1953, 1952, 1951 i 1950, którzy poprzednio zostali uznani za czasowo niezdolnych do służby wojskowej i służby w formacjach samoobrony (kat. „B”), a okres tej niezdolności upływa w czasie poboru przeprowadzonego jesienią 1974 r.,
- 2) urodzeni w latach 1954, 1953, 1952, 1951 i 1950, którzy:
 - a) ubiegają się o odroczenie zasadniczej służby wojskowej,
 - b) są przewidziani do powołania do zasadniczej służby wojskowej w okresie do poboru wiosennego w 1975 r.,
 - c) wnieśli do powiatowych (miejskich, dzielnicowych) sztabów wojskowych prośby o zmianę kategorii zdolności do służby wojskowej,
- 3) którzy kończą w 1974 r. 18 lat życia i zostali wytypowani przez powiatowy (miejski, dzielnicowy) sztab

wojskowy do przysposobienia obronnego młodzieży pozaszkolnej,

- 4) którzy ukończyli 17 lat życia i ochotniczo zgłoszą się do:
 - a) odbycia zasadniczej służby wojskowej lub długoterminowej zasadniczej służby wojskowej,
 - b) szkolenia w ramach przysposobienia obronnego młodzieży pozaszkolnej,
 - c) szkolenia poborowych w oddziałach samoobrony w ramach dwuletnich stacjonarnych Ochotniczych Hufców Pracy,
- 5) którzy ubiegają się o powołanie do czynnej służby wojskowej w charakterze kandydatów na żołnierzy zawodowych.

2. Do poboru mogą zostać wezwane kobiety urodzone w latach 1956, 1955, 1954, 1953, 1952, 1951 i 1950, zatrudnione w zakładach (placówkach) służby zdrowia i mające kwalifikacje zawodowe określone w § 1 ust. 1 pkt 1 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 maja 1973 r. w sprawie obowiązku służby wojskowej kobiet (Monitor Polski Nr 23, poz. 139).

§ 4. 1. Termin ogłoszenia poboru na terenie całego kraju wyznacza się na dzień 17 sierpnia 1974 r.

2. Terenowe organy administracji państwowej stopnia powiatowego i gminnego spowodują rozplakatowanie obwieszczeń o poborze w dniu wymienionym w ust. 1.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk
Minister Obrony Narodowej: w z. J. Urbanowicz

149

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 2 lipca 1974 r.

w sprawie czasu wykonywania czynności lotniczych i wypoczynku personelu latającego lotnictwa cywilnego.

Na podstawie art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa:

- 1) o „czasie lotu” — należy przez to rozumieć czas liczony od chwili, gdy statek powietrzny rozpoczyna poruszanie się za pomocą własnej mocy w celu dokonania startu aż do chwili, gdy zatrzyma się po zakończeniu lotu,
- 2) o „czasie wykonywania czynności lotniczych na ziemi” — należy przez to rozumieć łączny czas:
 - a) organizowania lotu, nie mniej jednak niż 1 godzinę przed startem statku powietrznego,
 - b) oczekiwania na lot,
 - c) wykonywania czynności po wylądowaniu lub zakończeniu lotu, nie mniej jednak niż 1/2 godziny od chwili wyłączenia silników statku powietrznego,

d) pełnienia dyżurów i wykonywania innych czynności na ziemi, do których członek personelu latającego został wyznaczony,

e) lotu statkiem powietrznym w charakterze pasażera podczas podróży służbowej,

3) o „ogólnym czasie wykonywania czynności lotniczych” — należy przez to rozumieć czas lotu i czas wykonywania czynności lotniczych na ziemi,

4) o „nieprzerwanym wypoczynku” — należy przez to rozumieć nie przerwany zajęciami służbowymi okres wypoczynku w warunkach hotelowych.

§ 2. Członek personelu latającego może przystąpić ponownie do wykonywania czynności lotniczych, jeżeli:

1) w jego miejscu zamieszkania:

a) nieprzerwany wypoczynek po okresie co najmniej 8 godzin ogólnego czasu wykonywania przez niego czynności lotniczych wynosił nie mniej niż 10 godzin,

b) nieprzerwany wypoczynek po okresie ponad 10 godzin ogólnego czasu wykonywania przez niego

czynności lotniczych wynosił co najmniej tyle, ile trwało wykonywanie czynności lotniczych poprzedzające ten wypoczynek,

- 2) poza miejscem zamieszkania — nieprzerwany wypoczynek wynosił co najmniej połowę okresu ogólnego czasu wykonywania czynności lotniczych poprzedzającego wypoczynek.

§ 3. 1. Członek personelu latającego, zatrudniony zawodowo w tym charakterze, obowiązany jest raz na 12 miesięcy, w ustalonym przez pracodawcę okresie, przebywać co najmniej dwa tygodnie w obozie kondycyjnym w celu zachowania sprawności fizycznej i psychicznej. Zwolnienie od obowiązku przebywania w obozie kondycyjnym jest niedopuszczalne. Na zlecenie komisji lotniczo-lekarskiej lub lekarza sprawującego opiekę nad personelem latającym pobyt w obozie kondycyjnym może być zastąpiony pobyt w sanatorium lub odbyciem kuracji specjalistycznej.

2. Okres pobytu w obozie kondycyjnym nie może przypadać na okres urlopu wypoczynkowego.

3. Przerwa między urlopem wypoczynkowym a pobyt w obozie kondycyjnym powinna wynosić co najmniej 3 miesiące. W uzasadnionych wypadkach, za zgodą lekarza sprawującego opiekę nad personelem latającym, przerwa między urlopem wypoczynkowym a pobyt w obozie kondycyjnym może być skrócona.

4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się odpowiednio do kontrolerów ruchu lotniczego mających uprawnienia do kontroli radarowej, z tym że pobyt w obozie kondycyjnym wynosi 2 tygodnie.

Rozdział 2

Normy czasu wykonywania czynności lotniczych przez personel latający zatrudniony w lotnictwie komunikacyjnym.

§ 4. 1. Członek personelu latającego zatrudniony w lotnictwie komunikacyjnym nie może przekroczyć norm czasu wykonywania czynności lotniczych, określonych w niżej podanej tabeli:

Rodzaj napędu samolotu	Skład załogi lotniczej	Ogólny czas wykonywania czynności lotniczych w ciągu kolejnych 24 godzin (w godzinach)	Czas lotu w godzinach		
			w ciągu kolejnych 24 godzin	w ciągu miesiąca kalendarzowego	w ciągu 1 roku kalendarzowego
Tłokowy	Minimalny skład załogi lotniczej ustalony w instrukcji użytkownika danego statku powietrznego w locie	14	10	120	1000
Turbośmigłowy lub odrzutowy		12	8	85	800

2. Ogólny czas wykonywania czynności lotniczych w ciągu kolejnych 24 godzin może jednak osiągnąć 14 godzin, a czas lotu 10 godzin przy użyciu samolotów o napędzie:

- 1) turbośmigłowym — w lotach specjalnych (czarterowych), jeżeli skład załogi zostanie zwiększony o 1 pilota, który ma uprawnienia do wykonywania funkcji dowódcy statku powietrznego na tym typie samolotu,
- 2) odrzutowym, jeżeli liczba lądowań nie przekroczy dwóch, w razie konieczności wykonania międzylądowania nie przewidzianego planem lotu — nie przekroczy 3 lądowań.

§ 5. Przekroczenie ogólnego czasu wykonywania czynności lotniczych w ciągu kolejnych 24 godzin (§ 4) może nastąpić za zgodą dowódcy statku powietrznego w razie:

- 1) konieczności wykonania lotu w celach poszukiwawczych lub ratowniczych,
- 2) opóźnienia lotu z przyczyn uzasadnionych, a w szczególności z powodu:
 - a) nie sprzyjających warunków atmosferycznych,
 - b) oczekiwania na pasażerów,
 - c) usuwania usterek
 - nie więcej jednak niż o jedną godzinę.

§ 6. 1. Za każdą godzinę wykonywania czynności lotniczych w okresie pomiędzy godziną 22 a 6 czasu lokalnego zalicza się do ogólnego czasu wykonywania tych czynności 1 godzinę i 20 minut.

2. Jeżeli czas wykonywania lotu przekracza jednorazowo 6 godzin, załogę lotniczej powinien być zapewniony czas niezbędny na spożycie posiłku na jednym z lotnisk, chyba że posiłek został wydany na pokładzie samolotu.

3. Jeżeli przewidziany w rozkładzie lotów pobyt na lotnisku położonym poza miejscem stałego zamieszkania członka personelu latającego wynosi powyżej 6 godzin, powinien być mu zapewniony wypoczynek w warunkach hotelowych.

4. Jeżeli lot został wykonany w pasie strefowej zmiany czasu, za każde 3 godziny czasowej różnicy załogę lotniczej przysługują 24 godziny wypoczynku.

5. W razie wykonywania lotu specjalnego (czarterowego) czas wypoczynku określony w ust. 4 może być skrócony, jednak nie więcej niż o 50%; przepisu tego nie można stosować częściej niż raz w ciągu kolejnych 14 dni.

6. W razie wyznaczenia na lot załogi w składzie większym niż minimalny skład przewidziany w instrukcji użytkownika danego statku powietrznego w locie, należy członkom załogi, nie wykonującym czasowo czynności lotniczych, zapewnić na pokładzie statku powietrznego odpoczynek w fotelu pasażerskim w pozycji leżącej lub półleżącej.

7. Członek personelu latającego powinien mieć zapewnione w ciągu miesiąca kalendarzowego 4 dni odpoczynku w miejscu zamieszkania, w tym co najmniej 1 dzień w niedzielę.

Rozdział 3

Normy czasu wykonywania czynności lotniczych przez personel latający poza lotnictwem komunikacyjnym.

§ 7. 1. Członek personelu latającego, wykonujący loty poza lotnictwem komunikacyjnym, nie może przekroczyć następujących norm czasu czynności lotniczych:

- 1) 10 godzin ogólnego czasu wykonywania czynności lotniczych w ciągu kolejnych 24 godzin,
- 2) 6 godzin czasu lotu w ciągu kolejnych 24 godzin,
- 3) 30 godzin czasu lotu w ciągu tygodnia kalendarzowego,
- 4) 120 godzin czasu lotu w ciągu miesiąca kalendarzowego,
- 5) 600 godzin czasu lotu w ciągu roku kalendarzowego.

2. Za 1 godzinę lotu wykonanego na wysokości poniżej 50 m od powierzchni ziemi zalicza się do ogólnego czasu wykonywania czynności lotniczych 1 godzinę i 20 minut.

3. Za 1 godzinę lotu wykonanego na wysokości powyżej 4000 m od powierzchni ziemi na statkach powietrznych nie mających kabiny ciśnieniowej zalicza się do ogólnego czasu wykonywania czynności lotniczych 1 godzinę i 20 minut.

§ 8. Przekroczenie ogólnego czasu wykonywania czynności lotniczych w ciągu kolejnych 24 godzin (§ 7 ust. 1 pkt 1) może nastąpić za zgodą dowódcy statku powietrznego w razie:

- 1) naglej konieczności wykonania zabiegów agrotechnicznych upraw rolnych zagrożonych przez szkodniki — nie więcej jednak niż o 3 godziny,
- 2) wykonywania lotu w celach ratowniczych lub poszukiwawczych,
- 3) wykonywania lotu w celach wyczynowych.

Rozdział 4

Przepisy końcowe.

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 grudnia 1962 r. w sprawie warunków niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa lotów przy wykonywaniu przez członków personelu lotniczego uprawnień wynikających z licencji (Monitor Polski z 1963 r. Nr 4, poz. 20, z 1964 r. Nr 20, poz. 89 i z 1966 r. Nr 1, poz. 9).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1974 r.

Minister Komunikacji: M. Zajtryd

150

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICICTWA I ENERGETYKI

z dnia 21 czerwca 1974 r.

w sprawie warunków dostarczania paliw gazowych.

Na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 3 oraz w związku z art. 12 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. z 1962 r. Nr 32, poz. 150 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115 i 117) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. Zarządzenie ustala warunki dostarczania paliw gazowych.

§ 2. 1. Dostarczanie paliw gazowych następuje zgodnie z przepisami niniejszego zarządzenia, po zawarciu przez strony umowy według wzorów ustalanych przez Ministra Górnictwa i Energetyki.

2. Zawarcie umowy odbiegającej od ustalonych wzorów wymaga uprzedniej zgody właściwego terenowo okręgowego inspektoratu gospodarki paliwowo-energetycznej.

3. Umowa (ust. 1) może być zawarta po spełnieniu wymagań określonych przepisami w sprawie zasad przyłączania do wspólnej sieci urządzeń do wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, rozdzielania i odbioru paliw gazowych, wydanymi na podstawie art. 7 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. z 1962 r. Nr 32, poz. 150 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115 i 117).

§ 3. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) producencie — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwo (zakład) wydobywające lub wytwarzające paliwa gazowe,
- 2) dystrybutorze — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwo (zakład) przemysłu gazowniczego dostarczające paliwa gazowe odbiorcom lub prowadzące działalność handlową w zakresie sprzedaży paliw gazowych,
- 3) dostawcy — należy przez to rozumieć dystrybutora lub producenta dostarczającego paliwa gazowe odbiorcom, a także odbiorcę, który za zgodą dystrybutora odprzedaje część pobieranych paliw gazowych innym odbiorcom,
- 4) odbiorcy — należy przez to rozumieć jednostkę (osobę) pobierającą paliwa gazowe na własne potrzeby, a za zgodą dystrybutora także do odprzedazy innym odbiorcom.

§ 4. 1. Odbiorców dzieli się na trzy grupy:

- 1) grupa I — odbiorcy zamawiający lub pobierający miesięcznie paliwa gazowe w ilości przekraczającej 20.000 m³,
- 2) grupa II — odbiorcy zamawiający lub pobierający miesięcznie paliwa gazowe w ilości do 20.000 m³ (włącznie), z wyjątkiem odbiorców grupy III,